

SOSUKE NATSUKAWA

Kitapları Kurtaran Kedi

DESTEK
MEDYA
GRUBU

©ATHİCA: 365
ROMAN: 61

KİTAPLARI KURTARAN KEDİ
Sosuke Natsukawa

The Cat Who Saved Books

HON O MAMOROTOSURU NEKO NO HANASHI
©2025 Sosuke NATSUKAWA

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.
Turkish edition arranged with SHOGAKUKAN, through
Emily Books Agency LTD. and Anatolialit Agency.

Turkish translation © 2025 Destek Yapım Prodüksiyon Dış Ticaret A.Ş.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu

Yayın Koordinatörü: Egemen Kırım

Çevirmen: Ebru Sarıkaya

Editör: Ali Çelebi

Son Okuma: Devrim Yalkut

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Kapak Tasarımı: Melike Doğan

ATHİCA: Eylül 2025

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-5610-91-1

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkkan.com

[athicabooks](#)

[athicabooks](#)

[athicabooks](#)

[athicabooks](#)

info@destekyayinlari.com

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No. 77699 **Tel.** (0212) 613 30 06

SOSUKE NATSUKAWA

Kitapları Kurtaran Kedi

Çevirmen: Ebru Sarıkaya

NASIL BAŞLADI?

Her şeyden önce, artık büyükbabası yoktu...

Böylesine sert bir giriş, hikâyenin başında sarsıcı gelebilir ama Rintaro için bu, inkâr edilemez bir gerçektir.

Sabah güneşinin doğması ya da öğle saatlerinde karnının guruldaması kadar gerçek... Gözlerini kapamayı denedi, kulaklarını tıkadı, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı ama değişen bir şey yoktu: Büyükbabası geri gelmeyecekti...

Rintaro Natsuki, bu acımasız gerçekliğin karşısında sessiz ve hareketsiz duruyordu. Dışarıdan bakıldığında, sakın ve soğukkanlı bir genç gibi görünüyordu ama cenazeye gelen kimi insanlar onu biraz tuhaf buluyordu. Lisedeki bir çocuğun en yakın aile ferdi kaybettikten sonra bu kadar sakın olması garipti. Bir köşeye çekilen Rintaro'nun gözleri ise büyükbabasının fotoğrafına kilitlenmişti.

Gerçekte hiç de sakın ya da soğukkanlı değildi. Ölüm düşüncesi onun için yabancıydı. Bu kavramı, sanki başka bir dünyaya aitmiş gibi huzurlu bir adam olan büyükbabasıyla bir türlü bağdaştıramıyordu. Ölümün büyükbabasına geleceği hiç aklından geçmemişti. O, sade, neredeyse tekdüze hayatını seven biri olarak hep var olacak gibi gelmişti. Büyükbabasının artık nefes almadığını gördüğünde, sanki kötü oynanmış bir tiyatro oyununu izliyormuş gibi hissetmişti.

Şimdi beyaz tabutunun içinde yatan büyükbabası, her zamanki gibi görünüyordu; sanki hiçbir şey olmamış gibi; sanki her an “Pekâlâ!” deyip kalkacak, gaz sobasını yakacak ve her zamanki gibi bir fincan çay demleyecekti... Bu, oldukça normal gelirdi ama öyle olmadı. Yaşlı adam gözleri kapalı, yüzünde ciddi bir ifadeyle tabutunda yatmaya devam etti.

Dualar monoton bir şekilde sürerken, yas tutanlar birer ikişer gelip başsağlığı dileklerini sunuyordu.

Her şeyden önce, artık büyükbabası yoktu.

Gerçeklik yavaş yavaş Rintaro’nun kalbine kök salmaya başladı. Sonunda birkaç kelime döküldü ağzından:

“Bu çok saçma, büyükbaba.”

Ama bir yanıt gelmedi.

Rintaro Natsuki sıradan bir lise öğrencisiydi. Kısa boylu, solgun tenliydi. Kalın çerçeveli gözlükler takıyordu ve pek konuşmazdı. Okulda özellikle başarılı olduğu bir ders yoktu; sporda da iyi sayılmazdı. Tam anlamıyla sıradan bir çocuktu.

Anne babası o daha bebekken boşanmış, annesi ilkokula başladığı sıralarda ölmüştü. O günden sonra büyükbabasıyla yaşamaya başlamıştı. Yıllardır sadece ikisidiler. Bu durum, sıradan bir lise öğrencisi için biraz alışılmadık olsa da Rintaro için sıkıcı hayatının olağan haliydi.

Ama şimdi, büyükbabası ölünce, işler karmaşıklaşmıştı. Ölümü çok ani olmuştu.

Büyükbabası erken kalkan biriydi ama o buz gibi soğuk kış sabahında mutfakta görünmemişti. Rintaro durumu garip bularak adamın uyuduğu loş, tatami* kaplı odaya başını uzattı. Yaşlı adam hâlâ yatağındaydı ama çoktan son nefesini vermişti. Acı çekmiş gibi görünmüyordu. Daha çok, uyuyan bir insanın

* Tatami: Geleneksel Japon evlerinde zemini kaplamak için kullanılan, pirinç samanı ve sık dokunmuş hasırdan yapılmış dikdörtgen biçimli yer kaplaması.

heykeli gibiydi. Doktor, “büyük olasılıkla kalp krizi geçirip hızlıca öldüğünü” söyledi.

“Huzur içinde yaşamdan ayrılmış...”

“Yaşam” ve “ayrılmak” kelimelerini birleştiren, “ölüm” anlamına gelen garip görünümlü bir kelime oluşuyordu. Belki de en çok bu kelime sarsmıştı Rintaro’yu. Sanki hiç insana ait değilmiş gibi gelmişti...

Aile durumu hemen fark edildi ve kısa sürede uzak bir şehirden bir teyze çıkageldi.

Nazik ve becerikli bir kadındı. Ölüm belgesiyle ilgili evrak-tan tut, cenaze töreni ve diğer bütün işlemleri organize etmeye kadar her şeyle ilgilendi. Rintaro onu izlerken, bütün bunların hâlâ gerçek olmadığını hissetse de üzgün görünmeyi ihmal etmedi. Fakat ne kadar düşünürse düşünsün, büyükbabasının cenaze fotoğrafının önünde ağlamayı beceremedi. Bunu yapmak çok yapmacık geliyordu; bir yalan gibi... Büyükbabasının tabutun içinde yüzünü buruşturup “Abartma artık!” diyeceğini hayal edebiliyordu.

Sonunda, büyükbabasına sessizlik içinde veda etti. Elinde kalan tek şey endişeli bir teyze ve bir kitapçıydı.

Natsuki Kitabevi, şehrin kenar mahallelerinde yer alan küçük bir sahaftı. Zarara uğrayacak kadar az kazanmıyor, servet sayılacak kadar çok da kazanmıyordu. Büyük bir miras sayılmazdı.

“Hey, Natsuki, burada harika kitaplar var!”

Rintaro’nun arkasından bir erkek sesi yükseldi. Dönüp bakmadı.

“Gerçekten mi?” diye sordu, gözleri önündeki kitap raflarına kilitlenmişti. Raflar yerden tavana kadar uzanıyordu. Etkileyici sayıda kitapla doluydu.

Shakespeare, Wordsworth, Dumas, Stendhal, Faulkner, Hemingway, Golding... Saymakla bitmezdi. Bu dünyada yazılmış

en büyük başyapıtlardan bazıları, görkemli, ağırbaşlı ciltler halinde yukarıdan Rintaro'ya bakıyor gibiydi. Hepsi ikinci eldi ama hiçbirisi aşırı yıpranmış değildi. Bu da büyük ihtimalle büyükbabasının emeklerinden kaynaklanıyordu.

Rintaro'nun ayaklarının dibinde, benzer şekilde yıllanmış gazyağı sobası turuncu renkte parıldıyordu ama ne kadar çabalasa da dükkânın içi serindi. Yine de Rintaro biliyordu ki onu üşüten sadece hava değildi.

“Şu ikisini birlikte ne kadara verirsin?”

Rintaro başını çevirip, kendisine uzatılan kitaplara gözlerini kısarak baktı.

“Üç bin iki yüz yen...” diye usulca cevapladı.

“Hafızan hâlâ eskisi gibi keskin!”

Müşteri, Rintaro'yla aynı liseye giden, ondan bir sınıf büyük olan Ryota Akiba idi. Uzun boylu, zayıf yapılı, neşeli ve kendinden emin bir havası vardı. Bu da onu oldukça sempatik yapıyordu. Yıllarca basketbol oynadığı için sağlam bir fiziğe sahipti ve okulun en zeki öğrencilerinden biriydi. Üstelik yerel doktorun oğluydu. Sayısız sosyal faaliyeti olan biri yani Rintaro'nun zıddı idi.

“Hem de tam bir kelepir!”

Akiba bununla yetinmedi, kasanın yanına beş altı kitap daha yığdı. Çok yönlü bu çocuk, şaşırtıcı şekilde kitap kurduydı ve Natsuki Kitabevi'nin sık gelen müşterilerindendi.

“Biliyor musun, burası gerçekten harika bir dükkân!”

“Teşekkür ederim. Rahat rahat bak. Kapanış indirimi yapıyoruz.”

Rintaro'nun donuk ses tonundan ciddi olup olmadığını anlamak zordu. Akiba bir an sessizliğe gömüldü. Sonra, “Büyükbabanın ölümü senin için çok zor olmalı...” diye temkinli bir şekilde söze başladı. Hemen ardından yakındaki kitap raflarına döndü ve onları inceliyormuş gibi yaptı. “Daha dün bura-

daydı sanki; kitap okuyordu...” diye devam etti rahat bir tonla.
“Çok ani oldu.”

“Evet, bana da öyle geliyor.”

Rintaro’nun sesi sadece nezaket icabıymış gibi çıkıyordu. Gerçekten aynı duyguları hissediyor olsa bile sesinde sıcaklık ya da samimiyet yoktu.

Akiba, bundan pek etkilenmiş görünmedi. Genç çocuğa baktı. Onun gözü hâlâ kitap raflarındaydı.

“Ama büyükbabanın ölümünün ardından okula gelmeyi kestin. Bu doğru değil. Herkes senin için endişeleniyor.”

“Herkes kim? Benim için endişelenecek tek bir kişi bile gelmiyor aklıma.”

“Doğru ya, senin hiç arkadaşın yok... Hayatın epey sade olmalı. Ciddi söylüyorum, büyükbaban seni merak ediyordur şimdi. Ona öyle dert ettirdin ki hayaleti hâlâ buralarda dolanıyordur. Nasıl huzur bulsun ki? Bu kadar dert için fazla yaşlı!”

Sözleri sertti ama Akiba’nın konuşma tarzında yumuşak bir şeyler vardı. Natsuki Kitabevi ortak paydaları olduğu için Akiba bu içine kapanık çocuğa karşı bir sempati besliyordu. Okulda da ara sıra Rintaro’yla konuşurdu. Bu seferki geliş amacı da belliydi: Sadece kontrol etmek...

“Yani taşınyorsun, öyle mi?”

“Öyle görünüyor...” dedi Rintaro, gözlerini kitap raflarından ayırmadan. “Teyzemin yanına taşınacağım.”

“Nerede oturuyor?”

“Bilmiyorum. Büyükbabam ölmeden önce onu hiç tanımyordum.”

Rintaro’nun sesi hiç değişmiyordu. Onu anlamak imkânsızdı.

Akiba hafifçe omuz silkerek bakışlarını tezgâhın üzerindeki kitaplara kaydırđı.

“O yüzden mi kapanış indirimi yapıyorsun?”

“Evet.”

“Yazık... Bu dükkânın koleksiyonu gerçekten eşsiz. Artık sağlam ciltli tüm bir Proust setine rastlamak neredeyse imkânsız. Romain Rolland’ın *Büyülenmiş Ruh* serisinin eksik ciltlerini burada bulmuştum.”

“Büyükbabam bunu duysa mutlu olurdu.”

“Keşke burada olsaydı da duysaydı; günü şenlenirdi! Senin arkadaşın olmak bana birçok harika kitabı kazandırdı. Şimdi taşıyorsun...”

Akiba’nın patavatsızlığı aslında endişesini ifade etme şekliydi. Rintaro ne diyeceğini bilemedi. Sadece duvardaki dev kitap yığınının bakmaya devam etti. Sahaf için bile ellerindeki kitaplarla bu dükkânın ayakta kalması şaşırtıcıydı. Çoğu kitabın modası geçmiş, bir kısmı artık basılmıyordu. Akiba’nın övgüleri sadece nezaketten ibaret değildi, büyük oranda gerçektir.

“Ne zaman taşıyorsun?”

“Muhtemelen bir hafta içinde.”

“Muhtemelen... Her zamanki gibi belirsiz!”

“Fark etmez. Zaten başka seçeneğim yok.”

“Sanırım öyle...” Akiba tekrar omuz silkti. Ardından kasanın arkasındaki takvime baktı. “Haftaya Noel. Kötü zamanlama.”

“Noel’i pek umursamıyorum. Senin gibi özel planlarım yok.”

“Hatırlattığın iyi oldu. Evet, programım epey dolu. Yani, bir gün kendi gözlerimle görmek için Noel Baba’yı bekleyerek sabahlamayı isterdim doğrusu.”

Kahkahalara boğuldu ama Rintaro kıpırdamadı.

“Öyle mi?” diye sessizce yanıtladı.

Akiba yüzünü buruşturup iç çekti.

“Taşıyorsan, okula dönmek için çaba göstermen gerekmez ama bence güzel bir veda etmelisin. Sınıfında seni düşünenler var, biliyorsun.”

Gözleri, tezgâhın üzerindeki defter yığınının kaydı. Bunları Akiba getirmemişti; biraz önce sınıf başkanı uğrayıp bırakmış-

tı. Adı Sayo Yuzuki idi ve yakınlarda oturuyordu. Rintaro'yu ilkokuldan beri tanıyordu. Güçlü ve açıksözlü bir kızdı. İçine kapanık Rintaro'yla pek yakın değildi. Dükkâna gelip onu raflara boş boş bakarken görünce, derin bir iç çekmişti.

“Dünyada hiçbir derdin yok gibi, umursamaz bir halde buraya kapanmışsın ha?... İyi misin?”

Rintaro omuz silkti. Sayo kaşlarını çattı ve sonra Akiba'ya döndü:

“Senin burada ne işin var? Basketbol takımı seni arıyordu.”

Sonra da çıkıp gitti.

Böyle doğrudan konuşmaktan hiç çekinmemesi Sayo Yuzuki'ye özgüydü. Onun sevgi gösterme şekliydi. Rintaro, onun bu yönüne hayrandı.

“Sınıf başkanınız her zaman böyle gayretlidir...” dedi Akiba. “Kendini sorumlu hissediyor olmalı. Ödevlerini getirmek zorunda değildi...”

Yakında oturmasına rağmen, bu soğukta özellikle uğraması Rintaro'nun dikkatini çekmişti.

“Bunların hepsi altı bin yene olur...” dedi sonunda ayağa kalkarak.

Akiba kaşlarını kaldırdı.

“Kapanış indirimi için biraz pahalı değil mi?”

“Yüzde on indirim. Daha fazlası olmaz. Sonuçta edebi yapıtlar bunlar.”

“Aynı Natsuki işte...” dedi Akiba gülerek.

Cüzdanından birkaç banknot çıkardı. Atkı ve eldivenlerini tezgâhtan aldı. Çantasını omzuna geçirirken ekledi:

“Yarın okula gel.”

Neşeli gülümsemesiyle dükkândan çıktı.

Kitabevi tekrar sessizliğe büründü. Kapının ardında günbatımı kızıl bir ışık yayıyordu. Köşedeki soba neredeyse sönmeye

yüz tutmuş, homurdanmaya başlamıştı. Yukarı çıkıp akşam yemeğini hazırlamanın zamanıydı. Büyükbabası hayattayken de bu görev Rintaro'ya aitti; alışkındı ama yine de hareket etmiyor, sadece dükkân kapısına bakıyordu.

Güneş battı, soba söndü ve dükkâna soğuk hava dolmaya başladı. Hâlâ kımıldamıyordu.

İLK LABİRENT - HAPSEDİLEN KİTAPLAR

Natsuki Kitabevi, şehrin eski kesiminde bir sokakta saklı kalmış küçücük bir dükkândı. Oldukça tuhaf bir yerleşim düzenine sahipti.

Ön kapıdan arka duvara kadar dümdüz giden tek bir uzun koridor vardı. Bu koridorun her iki tarafı da tavana kadar uzanan kitap raflarıyla kaplıydı ve her raf ağzına kadar kitapla doluydu. Tavandan sarkan retro tarzı lambalar, yumuşak ışıklarını cilalı ahşap zemine yansıtıyordu.

Koridorun ortalarında, satışların yapıldığı basit bir ahşap masa bulunuyordu. Bu masa ve birkaç tahta tabure dışında, içerde başka bir mobilya ya da süs eşyası yoktu. Dükkânın arka kısmında, koridor çıplak bir ahşap duvarda son buluyordu ancak ön kapıdan içeriye parlak gün ışığından girdiğinizde, sanki bu yer çok daha derinmiş gibi bir izlenim veriyordu. Kitap duvarlarıyla çevrili olmak, insana karanlıkta kaybolan sonsuz bir geçide adım atmış gibi hissettiriyordu.

Büyükbabasının küçük masaya yerleştirilmiş bir lambanın altında sessizce kitap okuduğu görüntü, Rintaro'nun hafızasına kazınmıştı. Çizgileri basit ama özenle çizilmiş, usta bir ressamın yağlıboya tablosu gibiydi.

“Kitaplar muazzam bir güce sahiptir.”

Bu, büyükbabasının hayat felsefesiydi.

Gerçek şu ki yaşlı adam çok konuşkan biri değildi ama konu kitaplara geldiğinde birden canlanırdı. İnce bir çizgiye benze-

yen gözleri gülümseyerek kıvrılır, ağzından tutku dolu sözcükler dökülürdü.

“Zamansız hikâyeler vardır, çağlara direnebilecek kadar güçlü. Böyle kitapları bol bol oku. Onlar senin dostların gibi olacak. Sana ilham verecekler ve destekleyecekler.”

Kitap duvarlarıyla çevrili küçücük kitabevine bakındı. Raflarında güncel çok satanlardan eser yoktu. Popüler manga ya da dergiler de yoktu. Artık kitaplar eskisi gibi satmıyordu. Müdavim müşteriler, Natsuki Kitabevi’nin geleceği konusunda sık sık endişelerini dile getirirdi ama zayıf, yaşlı kitapçı yalnızca kısa bir “Teşekkürler...” diyerek başını sallardı. Nietzsche’nin tüm eserleri ve T. S. Eliot’ın epeyce okunmuş şiir koleksiyonları hâlâ ön kapının hemen yanında sergilenmeye devam ediyordu.

Büyükbabasının yarattığı bu mekân, içine kapanık bir çocuk için kusursuz bir sığınaktı. Okula hiçbir zaman tam anlamıyla uyum sağlayamayan Rintaro, buraya gelip raflardaki kitaplara gömülmeyi alışkanlık haline getirmişti. Eline ne geçerse adeta yutarcasına okuyordu.

Başka bir deyişle burası Rintaro’nun güvenli alanıydı. Dış dünyadan kaçıp sığınabileceği bir yer... Ama şimdi, sadece birkaç gün içinde Natsuki Kitabevi’ni sonsuza dek terk etmek zorunda kalacaktı.

“Büyükbaba, böyle olmamalıydı...” diye mırıldandı.

Tam o anda, ön kapıya asılı eski tarz çanın neşeli sesiyle gerçekliğe döndü. Normalde bu, içeri bir müşteri girdiği anlamına gelirdi ama kapıda “kapalı” tabelası vardı. Güneş batmıştı ve cam kapının ardında yalnızca karanlık vardı. Aki-ba yeni ayrılmış gibi gelmesine rağmen, aradan uzun bir zaman geçmiş gibiydi.

Zilin hayal gücünün bir oyunu olduğunu düşünerek, bakışlarını yeniden kitap raflarına çevirdi.

“Epey kasvetli burası...”

Bu ses onu irkiltti. Kapiya dönüp baktı ama kimse yoktu.

“Yazık! Gerçekten etkileyici bir koleksiyonun var ama bu kitaplar burada, bu loş ve eski yerde yavaş yavaş solup gidiyor.”

Rintaro, sesin dükkânın daha derinlerinden geldiğini fark etti. Hızla arkasına döndü ve... Kimse yoktu. Yani, bir kedi hariç... Sıradan, tekir bir kediye benziyordu. Oldukça büyük ve tombuldu. Turuncu ve sarı çizgili bir kürkü vardı. Kafasından kuyruğuna kadar uzanan belirgin çizgileri vardı ama karnı ve bacakları tamamen bembeyazdı. Loş ışığın altında gözleri parlayan iki yeşim taşı gibiydi. Doğrudan Rintaro'ya bakıyordu.

Rintaro, kedinin uzun ve zarif kuyruğunu kıvrılmasını izledi.

“Sen, bir kedisin!”

“Bir sorun mu var?” diye sordu kedi.

Hiç şüphe yoktu: Kedi konuşmuştu! Şaşkın olmasına rağmen, biraz olsun kendine hâkim olmayı başardı. Gözlerini sıkıca kapatıp üçe kadar saydı. Sonra tekrar açtı. Tüylü bir kürk, kabarık bir kuyruk, delici yeşil gözler ve düzgün üçgen kulaklar... Bu kesinlikle bir kediydi.

Tekirin bıyıkları titredi.

“Hey çocuk, gözlerinde bir problem mi var?” diye sordu.

Lafını sakınmayan biriydi bu belli ki.

“Hayır, ben... Şey...” Rintaro doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Gözlerim pek iyi sayılmaz ama önümde konuşan bir kedinin oturduğunu net bir şekilde görebiliyorum.”

“Harika!” dedi kedi, başını sallayarak. “Ben kaplan desenli kedi, Tekir!”

Konuşan bir kedinin bir anda kendini tanıtmamasından daha garip bir şey olamazdı ama Rintaro buna rağmen kendini tanıtmayı başardı.

“Ben Rintaro Natsuki.”

“Biliyorum. Natsuki Kitabevi'nin yeni sahibisin.”

“Yeni sahibi mi?”